

FÖRSTA GÅNGEN JAG HÖR DET MÄRKLIGA LJUDET ÄR EN VANLIG, blåsig torsdagsmorgon när jag är på väg till skolan. Jag stannar till vid berget där de river det gamla och bygger det nya. Jag trycker ansiktet mot byggstängslet och glöror mot den svarta öppningen i den skrovliga bergssidan. Stora lastbilar med sprängsten får förbi mig i ett moln av diesel och damm, men ljudet kommer från öppningen i berget.

Jag är elva år, men så lång för min ålder att männskor talar till mig som om jag vore sexton. Jag går själv till skolan eftersom mina föräldrar tror att jag har sällskap med Hiwa. Han är lika gammal som jag, bor i huset bredvid och går i min parallellklass. När pappa insåg det där med att vi gick i samma skola ringde han Hiwas pappa och frågade om vi kunde ha sällskap. Första gången var pappa med. Han stod och tvinnade sitt lockiga, blonda hår och drog i sitt skärp.

Jag visste varför han stod här och inte mamma. Jag hade hört dem kvällen före:

”Men snälla Elvira, tänk om de råkar illa ut när de är ensamma”, hade pappa sagt.

”Vi får inte bli överbeskyddande”, svarade mamma. Man skulle kunna tro att det är mamma som är terapeut och inte pappa.

Hiwa studsade ut genom porten; en kort, mörkhårig, brunögd pojke i T-shirt, jeans och vita gymnastikskor.

Pappa sa: ”Men hej, du måste vara Howie.” Och så tog han ett steg fram mot honom, kanske för att skaka hand, men Hiwa ryggade tillbaka så pappa vinkade istället.

”Vad bra att ni kan ha sällskap till skolan”, fortsatte pappa.

Hiwa och jag tittade på varandra och började gå. Det finns inget värre än när ens föräldrar har bestämt att man ska bli kompis med någon bara för att det är praktiskt.

”Jag tror jag följer med så här första gången”, sa pappa. Jag vågade inte titta på Hiwa.

”Elin går på teaterlektioner och spelar basket, vad gör du för något, Howie?”

”Han heter Hiwa, pappa”, sa jag.

”Väldigt bra”, sa pappa.

På kvällens basketträning missar jag mina skott och

gör alla i laget på dåligt humör. Mamma märker inget för hon har med sin jobbdator. När vi är färdiga bär hon in klubbens dräkter i bakluckan på bilen.

”Det gick väl bra idag?” frågar hon och jag ser att hon fortfarande är kvar på jobbet i sitt huvud.

Jag får åka i framsätet, trots att det finns en krockkudde där. Några fördelar har jag i alla fall av att vara stor för min ålder.

”Mamma”, säger jag. ”Gillar du ödlor?”

”Mn”, säger mamma.

”Jag skulle vilja ha en sån där med lång taggig svans: en sån som ser ut precis som en liten drakunge”, säger jag.

”Mn”, säger mamma.

När vi kommer hem börjar mamma lägga lagets smutsiga kläder i tvätmaskinen.

”Jag hörde ett konstigt ljud från bygget idag”, säger jag. ”Det kom ur hålet de har byggt i berget.”

Pappa och mamma vänder sig samtidigt mot mig.

”Man kan inte bygga ett hål”, säger de med en mun.

”Gjort hål i berget, då”, säger jag.

”Jag är orolig för trafiken”, säger pappa och bläddrar i sin kokbok.

”Det var ett läskigt ljud”, säger jag och försöker komma ihåg hur det lät.

Pappa lägger huvudet på sned, använder sin allra